

Куди подінусь я з нудьгою,
Куди подамся від журби,
Робак, роздавлений ногою,
Нікчемна іграшка судьби?

Всім світить сонечко ласкаво,
Всіх гріють промені ясні;
Але те перше наше право
Нам тільки мариться у сні.

І я клянусь за катом ката
В моїй невольницькій глуші,
Що нацькував на брата — брата,
Відкинув душу від душі,

Люд закував в цупкі кайдани,
Позбавив молодість мети;
Клянусь... та як загоїть рани,
Де крихту роздиху знайти?